

1. De getuige van het Licht

- Zingen: Psalm 108:1
Schriftlezing: Johannes 1:1-18
Zingen: Psalm 27:1 en 3
Zingen: Psalm 26:8
Zingen: Psalm 122:3

Geliefde gemeente, we willen u bepalen bij Johannes 1 de verzen 6 tot en met 8. We lezen daar:

Er was een mens van God gezonden, wiens naam was Johannes. Deze kwam tot een getuigenis, om van het Licht te getuigen, opdat zij allen door hem geloven zouden. Hij was het Licht niet, maar was gezonden opdat hij van het Licht getuigen zou.

Onder deze woorden zetten we: *De getuige van het Licht*. Twee gedachten:

1. Zijn zending;
2. Zijn doel.

We willen met elkaar nadenken over: *De getuige van het Licht*.

1. Zijn zending. Daarover spreekt vers 6;
2. Zijn doel. Daarover lezen we in de verzen 7 en 8.

1. Zijn zending

Johannes wordt wel ‘de adelaar onder de evangelisten’ genoemd. Een adelaar kan heel hoge vluchten maken. In gedachten zien we hem gaan. De evangelist Johannes maakt ook een hoge vlucht. Hij schrijft eerst een ‘voorrede’, een proloog of voorwoord, want zo noemen we vers 1 tot en met 18 van het

Johannesevangelie. Hij begint in de eeuwigheid. Misschien zouden we elke preek wel in de eeuwigheid moeten beginnen.

We lezen in vers 1: 'In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.' Kinderen, waar lijkt dit hoofdstuk op? Denk eens goed na. 'In den beginne ... schiep God de hemel en de aarde.' Dat is Genesis 1. Het begin van Johannes 1 lijkt op het begin van Genesis 1. In Genesis 1 gaat het over de schepping. In Johannes 1 wijst Johannes daarnaar terug. Hij gaat ook spreken over een schepping, maar dat is een andere schepping. Johannes spreekt over de her-schepping. Hij gaat erop wijzen dat we een nieuw hart nodig hebben. Hij begint daar, waar geen begin was. Dat is in de eeuwigheid.

Toch zegt hij: 'In den beginne was het Woord.' Dat Woord met een hoofdletter is Christus. Hoe we dat weten? Omdat Johannes even later over het Leven en het Licht met een hoofdletter spreekt in vers 4. 'In Hetzelve was het Leven, en het Leven was het Licht der mensen.' In onze tekst gaat het de verzen 7 en 8 ook tot drie keer toe over het Licht. Dat kan alleen de Heere Jezus Christus zijn. Hij wordt in hetzelfde evangelie 'het Licht der wereld' genoemd.

Wat gaat Johannes verder doen? We zullen het kort samenvatten. Hij gaat spreken over God Die er altijd was, Die er altijd is, en Die ook altijd blijft. Wij zijn maar mensen. Wij zijn eindig. Vergankelijk. Maar Johannes mag dit hoofdstuk beginnen in de eeuwigheid, bij de eeuwige God en de eeuwige Zoon des Vaders.

Ziet u nu welke hoge vlucht Johannes maakt? Toch lezen we in de tekst: 'En er was een mens van God gezonden.' Wat een tegenstelling. Het gaat eerst over God, de Eeuwige. Het gaat over Gods Zoon, het Leven, het Licht der mensen. En dan opeens, zomaar uit het niet – zo lijkt het – zegt hij: 'Er was een mens ...' Wat een scherp contrast. 'Gij zijt mensen; maar Ik ben uw God, spreekt de Heere HEERE', zo zegt de profeet Ezechiël.

De Heere daalt af van de hemel naar de aarde. Johannes daalt van de eeuwigheid – waar alleen God was – af naar de tijd waar mensen zijn. Mensen die zelfs door de Heere gebruikt worden.

De woorden ‘er was een mens’ mogen we ook lezen als ‘er verscheen een mens’, of ‘er werd een mens’. Dat plaatst ons meteen met twee voeten op de aarde. ‘En er was een mens van God gezonden, wiens naam was Johannes.’ Heeft de evangelist Johannes het nu over zichzelf? Kinderen, jullie weten wel dat er meerdere mensen in de Bijbel genoemd worden die Johannes heten. We kennen Johannes, de discipel van de Heere Jezus. Hij is het die dit Johannesevangelie geschreven heeft. Daarom wordt hij ook wel ‘de evangelist Johannes’ genoemd. Ook de brieven van Johannes achter in de Bijbel zijn van hem. Hij is de Johannes die uiteindelijk verbannen is naar het eiland Patmos.

Deze evangelist Johannes schrijft over een man die ook Johannes heet. Maar dat is een andere Johannes. Hij schrijft over Johannes de Doper. Dat is zijn leermeester geweest. Hij heeft van Johannes de Doper veel onderwijs gekregen. Dus Johannes de discipel van de Heere Jezus, de evangelist, gaat schrijven over Johannes de Doper.

‘En er was een mens.’ Het staat er heel eenvoudig. Zonder poespas, zonder opsmuk. ‘Er was een mens.’ Dat zijn wij allemaal. We zijn geschapen mensen. We zijn geschapen tot eer van God. Beseffen wij eigenlijk wel dat we mens zijn? Hebt u weleens vanuit uw hart meegezongen met de dichter van Psalm 144:

Wat is de mens? Wat is in hem te prijzen?

Dat Gij, o HEER’, hem gunsten wilt bewijzen?

We zijn mens. De Heere heeft de mens goed geschapen, naar Zijn beeld. Het gaat in Johannes 1 toch ook over de schepping,

net als in Genesis 1? Johannes schrijft in vers 3: 'Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt dat gemaakt is.' Zó is ook de mens gemaakt. Zo ben jij ook geformeerd. Uit het stof van de aarde. Dat zegt al genoeg over een mens. 'Want gij zijt stof en gij zult tot stof wederkeren.' En al zijn we dominee, al zijn we ouderling of diaken, we zijn allemaal mens. Zó staat het er.

We zijn geschapen mensen, maar ook gevallen mensen. Als we niet gevallen waren, was de boodschap van Johannes 1 niet nodig geweest. Dan hadden we geen Zaligmaker nodig gehad, Die gekomen is tot het Zijne (vs. 11). En wat lezen we? Die Zijnen hebben Hem niet aangenomen! Hij wordt in vers 14 uitgesteld in Zijn heerlijkheid: 'En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader).' Hij wordt in vers 14 én in vers 16 uitgesteld in Zijn volheid: 'Vol van genade en waarheid. (...) En uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade.'

Deze Zaligmaker is gekomen tot gevallen mensen. Hebt u geleerd dat het om úw zonden en om úw schuld is dat Hij gekomen is? Hebt u beleden:

'k Erken mijn schuld, die U tot straf bewoog;
Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.

De Middelaar moest om onze schuld komen. Wij zijn een gevallen mens. Wij leven in de duisternis en hebben geen licht én geen zicht.

De evangelist Johannes schrijft over een begenadigd mens. Hij schrijft over Johannes die goed geschapen was. Die diep gevallen was, maar ... die ook begenadigd was. Kinderen, jullie kennen de geschiedenis wel, hè? Zacharias, de priester, staat in

de tempel. De engel komt bij hem op bezoek. Zacharias krijgt te horen dat er een kindje geboren zal worden. 'En zijn naam zal zijn Johannes', dat betekent 'God is genadig'. Dit kind Johannes kende zelf ook die genade. Dat is een voorrecht! Nee, dat had Johannes de Doper niet van zichzelf. Jongens en meisjes, hij mocht zelfs al genade kennen in de moederschoot. Als Maria komt en haar nicht Elisabet bezoekt, springt het kind – de latere Johannes – van vreugde op in de buik van zijn moeder Elisabet. Wat een bijzondere ontmoeting is dat geweest. Johannes is dus een begenadigd mens.

Wij zouden misschien zeggen: Johannes is een bijzonder mens. En dat is hij ook een beetje. Want het was toch allemaal wel heel bijzonder gegaan. We lezen over twee oude mensen die toch nog een kind krijgen. In Lukas 1 staat er 'dat overal over deze dingen gesproken werd'. Het is dus heel bijzonder gegaan. De mond van vader Zacharias was gesloten. Na negen maanden werd hij weer geopend. Toen kon hij uitspreken dat zijn zoon 'Johannes' moest heten. 'God is genadig.' Johannes was dus een bijzonder mens. Zelfs de Heere Jezus zegt over hem: 'Onder die van vrouwen geboren zijn, is niemand meerder profeet dan Johannes de Doper.' Dus ook Christus zegt iets over deze 'mens'.

Er is niemand groter dan Johannes de Doper. Niemand? Ja, toch wel. Er is er Eén groter. 'Deze zal groot zijn', zo mocht Maria horen. Johannes mag dan wel de wegbereider zijn, en dat is een bijzondere taak. Hij mag dan wel de heraut zijn die voor de Koning uitgaat. Hij mag dan wel de prediker zijn die op ongekende wijze de wet hanteerde aan de ene kant, en aan de andere kant in volle ruimte het Evangelie verkondigde. Maar laat nu juist de evangelist Johannes over déze prediker Johannes zeggen: 'Er was een mens.' Het leert ons dat we niet in Johannes mogen eindigen, ook al is hij nog zo bijzonder. Het is net of de evangelist Johannes wil zeggen: Hij was ook

maar een mens. Dat zijn wij ook. We zijn allemaal maar een mens van vlees en bloed. Niet meer en niet minder.

Johannes de Doper is ook weleens een vertwijfeld mens geweest. Denk maar aan de tijd toen hij in de gevangenis zat. Toen heeft hij enkele van zijn discipelen naar de Heere Jezus gestuurd met de vraag: 'Zijt Gij Degene Die komen zou, of verwachten wij een ander?' Uiteindelijk moest zijn hoofd eraf. Hij werd onthoofd. Toen werd het waar wat hij altijd preekte: 'Hij moet wassen, maar ik minder worden.' Johannes was dus ook een sterfelijk mens.

'Er was een mens ...' Maar er staat ook nog iets achter. 'Er was een mens ... van God gezonden.' Johannes bleef een mens met zwakheden en gebreken, maar hij was van God gezonden. 'Apostello' staat er eigenlijk in het Grieks. Welk woord zit daarin, kinderen? Inderdaad, het woord 'apostel'. Johannes is de van God gezondene, de apostel, zo staat er eigenlijk.

We zien dus aan de ene kant een mens. Maar hij is aan de andere kant wel een mens die door de Heere gebruikt wordt. Wat is dat een wonder. Wat is het een verwaardiging als de Heere ons wil gebruiken als dominee, als ouderling of als diaken. Wat is het een wonder als de Heere ons wil hebben. We zeggen weleens: Wat is het een wonder dat de Heere ons nog niet zat is. Dat Hij nog met mensen van doen wil hebben. En dat is het ook.

Johannes was niet alleen een 'begenadigd' mens, maar ook een 'gezonden' mens. Heel eenvoudig gezegd: Johannes was een kind van God, én een knecht van God. Wat is dat een wonder.

'Er was een mens van God gezonden.' In het woordje 'gezonden' zit iets van autoriteit. Nee, we mogen niet autoritair zijn als we een taak hebben in Gods Koninkrijk. We mogen geen paus worden. Maar we moeten wel beseffen dat we als ambtsdrager met een volmacht komen. Dat is geen volmacht die

we zelf hebben gegrepen. Nee, de Heere legt een ambt op de schouders, en dan mogen Gods knechten en de ambtsbroeders spreken in Naam van hun Zender. Dát betekent het woordje 'gezonden'. Dus als een dominee op de preekstoel iets zegt, dan spreekt de Heere. Daarom luistert het zo nauw hoe de dominee het zegt, en hoe hij het verwoordt. Hij mag niet zijn eigen mening ventileren. Hij moet Gods Woord brengen. Als de broeders op huisbezoek komen, dan komen ze als 'gezonden'. Als ze u moeten waarschuwen, doen ze dat in liefde. In opdracht van hun Meester. Als ze onderwijs geven over het geestelijke leven, doen ze dat omdat ze gezonden zijn. Daarom komen ze niet in hun eigen naam, maar ze komen als een ambassadeur, als een gezondene. Een ambassadeur komt immers in naam van de koning. Hij spreekt namens de koning. Denk maar aan de Nederlandse ambassades die we hebben.

Mag u zó Gods knechten ontvangen? Mag u hen zó zien? Nee, u hoeft hen niet op een voetstuk te plaatsen. Dat is niet goed. Want hoe hoger je iemand plaatst, hoe dieper hij valt. Ook predikanten en ambtsdragers blijven mensen. U hoeft hen niet te achten vanwege hun persoon, maar u moet hen achten vanwege hun ambt. Dat zegt de evangelist Johannes hier eigenlijk ook. 'Er was een mens ... van God gezonden.' De Heere heeft tegen deze man gesproken. Hij is wettelijk van God geroepen. Als Gods knechten en ambtsdragers het zelf hadden gedaan, hoelang zouden ze het dan volhouden? Als zij zelf het ambt op zich zouden nemen en zelf zouden gaan lopen, dan zou het niet goed gaan. Maar het is zo'n wonder als de Heere mensen verkiest door middel van de gemeente.

'Er was een mens ... wiens naam was Johannes.' Kinderen, Johannes betekent 'God is genadig'. Dat hebben we al gezegd. Eigenlijk zegt de naam van deze man hoe zijn leven is. Zijn naam zegt ook hoe zijn prediking is. Hij mag spreken van Gods genade. Hij mag daar niet alleen óver spreken, maar hij spreekt

daar ook úit. ‘God is genadig.’ Johannes is een gezondene van de hemel. Weet u wat zulke gezonden mensen zeggen? ‘Ach, wie ben ik, dat ik dat doen mag!’ Dat zal Johannes de Doper ook weleens gedacht hebben, denkt u niet?

Welke boodschap bracht hij dan? Deze: ‘God is in Christus genadig.’ Betekent dit dat Johannes alleen maar over genade sprak? Nee, hoor. Johannes sprak ook over recht. Want genade wordt juist werkelijkheid in een rechte weg. Johannes sprak over de bijl die ligt aan de wortel van de boom. Johannes sprak over de wan die in zijn hand is, en die scheiding maakt tussen kaf en koren. Maar dat deed hij wel uit de liefde van zijn hart. Tot behoud van zondaren. Zó ging de genade schitteren. Hij was een ontdekkende prediker, een wetsprediker die het recht en het oordeel moest verkondigen zodat Christus juist des te heerlijker zou schitteren. Hij stalde Hem uit zodat de kleuren die er zijn in de deugden van God én in Zijn genade, gezien zouden worden.

‘Johannes is zijn naam.’ Johannes, een mens door God geroepen en door God gezonden.

2. Zijn doel

‘Deze kwam tot een getuigenis, om van het Licht te getuigen, opdat zij allen door hem geloven zouden.’ Johannes kwam tot een getuigenis. Wat betekent dat? Johannes de evangelist schrijft later in zijn zendbrief ook over ‘getuigen’. We kunnen daarbij denken aan de rechtbank, waar mensen mogen getuigen, waar ze als getuige optreden. We kunnen denken aan een ongeluk waar getuigen bij zijn geweest. Zo’n getuige moet dan een verklaring afleggen. Er wordt hem gevraagd: ‘Wat heb je gezien? Wat heb je gehoord? Hoe is het gegaan?’

U voelt wel aan dat Johannes een man is die weet waar hij het over heeft. De woorden die hij spreekt zijn door zijn ziel gegaan. De Heilige Geest heeft daar in zijn hart getuigenis van

gegeven. Johannes is er zelf bij geweest. Het is niet zomaar een hersenspinsel. Het is geen verzinsel. Het is niet zomaar iets waarvan hij denkt: Ja, dat zou weleens waar kunnen zijn. Dat was wel interessant, wel mooi of aardig. Dat wil ik aan de mensen meegeven. Nee, er drukt een last op zijn ziel. Johannes weet bij bevinding wat licht en duisternis is. Daarom is hij gezonden door de Hemel. Hij kwam om van het Licht te getuigen.

Zijn getuigenis heeft niet lang geduurd. Johannes heeft niet zo lang gediend. Hij was als een kaars. Een klein poosje heeft men zich in zijn licht kunnen verheugen. Toen was zijn bediening ten einde. Maar zijn korte bediening was veelzeggend. Dat was ook een getuigenis voor anderen. Er staat: 'Deze kwam tot een getuigenis om van het Licht te getuigen.' Johannes de Doper was oor- en ooggetuige. Hij heeft zelf Christus zien staan onder de schare. In Johannes 1 vertelt Johannes de Doper dat hij Christus in het begin niet kende. Later mocht hij Hem zien en Hem aanwijzen. Toen zei hij: 'Zie, het Lam Gods.' Johannes was erbij. Hij heeft Hem gezien. Hij heeft Christus aanschouwd.

Is het belangrijk voor ambtsdragers dat ze Christus in het oog en in het hart hebben? Jazeker! Ambtsdragers mogen (als het goed is) niet zijn als een postbode die overal post bezorgt, maar zelf de brieven niet leest. De postbode doet de brieven alleen maar in de brievenbus. Als we ambtsdrager willen zijn als een postbode, zijn we geen getuige. Dan kennen we de inhoud niet van de boodschap die we bezorgen. Ik denk ook aan een notaris die een acte voorleest. Wat heeft die man met de acte? Hij leest er misschien wel tien voor per dag. Hem maakt het niet uit voor wie en van wie hij iets voorleest. Hij doet gewoon z'n werk. Zo doen de ambtsdragers hun werk niet als het goed is. Van Johannes lezen we: 'Deze kwam tot een getuigenis.' Onderzoek uzelf eens. Kent u zelf iets van datgene waarover u spreekt?

Het woordje ‘getuigen’ betekent daarnaast ‘martelaar’. Zo wordt het ook wel vertaald. En dat is gebleken in het leven van Johannes de Doper. Zijn hoofd moest eraf. Hij was martelaar. Hij mocht dienen. Maar dat ging wel met lijden gepaard. Echter, Johannes was bereid om zijn leven te geven voor zijn getuigenis. Dat wilde hij met de dood bezegelen.

Een vraag. Zouden wij, broeders, bereid zijn om de smaadheid des Heeren te dragen? Als er verdrukking zou komen, en vervolging, zijn wij dan een martelaar zoals deze Johannes de Doper? Waren de woorden die we spraken op de preekstoel en in de huiskamers werkelijkheid? Had ik eerst tot mezelf gepreekt voordat ik de preekstoel opging? Was ik eerst bij mezelf op huisbezoek geweest voordat ik de wijk inging? Broeders, hoe ligt dat voor u? Willen wij dat ons hoofd eraf gaat, net zoals dat Johannes overkwam? Ik niet. Ik wil verhoogd worden. Niet onthoofd. Wat een stervensweg! Maar juist in die weg komt dat getuigenis zo openbaar.

‘Deze kwam tot een getuigenis om van het Licht te getuigen, opdat zij allen door hem geloven zouden.’ We gaan er eerst van zingen uit Psalm 26 vers 8:

Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
Wanneer ik voor U kniel
In ’t huis dat Gij U hebt gesticht!
Hoe lief heb ik Uw woning,
De tent, o Hemelkoning,
Die G’, U ter eer, hebt opgericht!

We overdenken: De getuige van het Licht. We stonden stil bij zijn zending. We overdenken zijn doel. Een getuige weet goed waar hij het over heeft. De evangelist Johannes zegt: ‘Hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u.’ Zo was het ook bij Johannes de Doper. Daarom strekte hij zijn

vinger uit. Heel eenvoudig. Johannes wilde helemaal niet dat het over hém zou gaan. Hij zou ermee ingestemd hebben dat er over hem geschreven zou worden: 'Er was een mens van God gezonden, wiens naam was Johannes.' Hij kwam om van Christus te getuigen. Hij was zelf het Licht niet. Hij was gezonden opdat hij van het Licht getuigen zou.

Waar mocht Johannes de Doper dan van getuigen? Niet van zichzelf. Als we dat moeten doen, zijn we snel klaar. Maar hij moest heenwijzen naar het Licht en afwijzen van zichzelf. Kinderen, wanneer zien wij het licht? In de duisternis. Gemeente, hoevelen onder ons zitten er nog in de duisternis? Hoevelen verkeren er nog in de schaduw van de dood? Of in de gevangenis waar de deuren gesloten zijn? In de gevangnissen van vroeger was het pikdonker. Daar was geen licht. Dan zat men tussen vier muren.

Misschien vraagt iemand: Maar ... is dat niet wat vreemd als iemand moet getuigen van het licht? In de natuur zien we toch 's morgens als we wakker worden vanzelf dat het licht is? Dat hoef je toch niet te vertellen? Als de zon schijnt, ga je toch niet zeggen: Kijk, het is licht? Dat weet je toch? Gemeente, wéét u geestelijk dat u in het donker verkeert? Nee, u weet het niet. Want u bent zelf duisternis en u gelooft het niet. Daarom moet die waarheid aan u verkondigd worden. Aan de ene kant moet er gepreekt worden over de duisternis, en aan de andere kant moeten Gods knechten spreken over het Licht. Wij mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht. In Johannes 1 worden die twee dingen heel scherp tegenover elkaar gezet. Het gaat over zwart-wit, donker-licht, dag-nacht. Dat is een prediking die niet voor tweeërlei uitleg vatbaar is. Hieruit blijkt de getrouwheid en de eerlijkheid van Johannes.

Gemeente, kent u uw duisternis al? En jullie, jongens en meisjes? Weet je hoe het eigenlijk is? Wij vinden de duisternis fijn. Vreemd, hè? Je zegt misschien: Ik ben juist vaak bang in

het donker. Ik wil liever dat het heel snel licht wordt. De nacht duurt soms zó lang. Dat begrijp ik. Maar geestelijk hebben we het prima naar ons zin in het donker. Het nachtleven trekt ons aan. Wij vinden het fijn om op te trekken met de vorst der duisternis en vinden het helemaal niet erg om de werken der duisternis te doen. Wij doen ná wat de duivel voordoet en voorzegt. Daarom is ons bestaan enkel duisternis. Johannes de Doper mocht te midden van een volk waaronder de duisternis heerste, getuigen van het Licht. Hij had een boodschap. Hij mocht en moest iets bekendmaken, iets verkondigen. Hij mocht getuigen van hét Licht met een hoofdletter. Hij mocht getuigen van de Heere Jezus Christus. Hij wees van zichzelf af en zei: ‘Kijk niet naar mij, mensen. Ik ben het Licht niet. Kijk maar niet naar mij.’

Maar wie was dan wel het Licht? Was dat Elia? Was dat een profeet? Nee. En Johannes zei van zichzelf dat h́j het Licht ook níet was. Hij wees er alleen naar. Hij zei: ‘Dáár is het Licht.’

Dat zijn nu de ware evangelisten. Net als in de *Christenreis* van Bunyan. Evangelist wees Christen op het poortje en zei: ‘Dáár is het Licht, daar moet u naartoe.’ Dat is ook de taak van de predikanten en de ambtsdragers. Zij moeten afwijzen van zichzelf en heenwijzen naar het Licht. Zij moeten goed spreken van dat Licht, opdat ze allen door Hem geloven zouden. Er is maar één Licht. Dat is Christus Jezus. In de adventsweken en rondom Kerst zien we allemaal lampjes en lichtjes in de straten. Misschien vinden jullie dat wel heel mooi, jongens en meisjes, zeker als het donker is. Maar ... waar gaat het eigenlijk om met Kerst? Om hét Licht. Precies. Dat lezen we hier ook. En als hét Licht komt, dan moet de duisternis wijken. Dan worden banden gebroken, en dan gaat een verloren mens roepen om het Licht. Soms mag er iets gezien worden van dat Licht. Soms van ver, in de duisternis. Dan wijkt de duisternis

even. Wat is het een wonder als dat Licht Zich heerlijk openbaart in al Zijn heerlijkheid. En weet je wat er dan gebeurt? Dan word ik een verloren mens. Dan ben ik een albederver, een vijand. Dan ben ik een rebel, een opstandeling. Toch gaat dat Licht op. Ziet u ze staan rondom Johannes de Doper? Saduceeën, Farizeeën, hoeren, tollenaars, zondaren, ze kwamen allemaal op zijn prediking af. Daar stond rijp en groen, vroom en goddeloos. Maar wat was nu het doel van Johannes' getuigenis bij Bethabara, bij de Jordaan? 'Opdat zij allen door hem geloven zouden.'

Als het goed is, is dat de begeerte van iedere dienaar. Want dat kan niemand missen. 'Opdat zij allen (...) geloven zouden.' Niemand uitgezonderd. Rijk en arm, jong en oud. Daarom wordt de belofte van het Evangelie zonder onderscheid aan allen gepredikt, zo zeggen de Dordtse Leerregels. U zegt: 'Maar niet allen zullen geloven.' Dat is waar. Maar dat weet de Heere. Ondanks dat komt de prediking wél tot allen. 'Het Licht schijnt in de duisternis.' Ze hebben de verkondiging van Johannes allemaal gezien en gehoord. Maar helaas, de meesten hadden dat Licht niet nodig. Zij schoven het Licht opzij en gingen verder in de duisternis, op hun doodlopende weg, steeds dieper de nacht in.

Nogmaals, wat is het doel van de prediking? 'Opdat zij allen door hem geloven zouden.'

Kent ú het zaligmakende geloof? Kent u het werk uit God? Hebt u de Gave Gods voor uw ziel ontvangen? Ja? Dan geldt:

Dit werk is door Gods alvermogen,
Door 's HEEREN hand alleen geschied.

Het geloof is als een hand. Een hand die Christus mag ontvangen. De Heere gebruikt het gehoor van het gepredikte Woord. Want het geloof is uit het gehoor. Daarom is het ook zo be-

langrijk dat er gepreekt wordt. Dat er getuigd wordt. Johannes de Doper mocht dit werk doen. Hij mocht over Christus vertellen. Hij mocht Hem uitstallen. Hij mocht Hem verklaren. Hij mocht zeggen hoe de Heere Jezus eruitziet. Hij is de Schoonste van alle mensenkinderen.

‘Opdat zij allen door hem geloven zouden.’ Dat is de begeerte van al Gods knechten. ‘Allen ...’ Dat zijn ook de mensen die misschien niet veel van de prediking moeten hebben. Of het zijn mensen die heel aardig zijn. Het kunnen mensen zijn die je op huisbezoek soms liever zien gaan dan komen. En toch ... de boodschap die gebracht wordt, geldt vriend en vijand. ‘Opdat zij allen door hem geloven zouden.’ Zó staat het er. Als het goed is, hebben Gods knechten niemand over voor de buitenste duisternis. Dan hebben ze niemand over voor de eeuwige nacht. Daarom is het de bede:

Zend, Heer’, Uw licht en waarheid neder,
En breng mij, door dien glans geleid,
Tot Uw gewijde tente weder.

Kennen wij dat getuigenis, gemeente? Want ja, we kunnen wel naar de ambtsdragers kijken, en het is een grote zegen als zij daarvan mogen getuigen. Misschien soms op huisbezoek. Maar de grote vraag is: Kent u zelf dat Goddelijk getuigenis in uw ziel? Is in uw hart het Licht weleens opgegaan in de duisternis? Dat Licht van Wie Simeon zong:

Een Licht, zo groot, zo schoon,
Gedaald van ’s hemels troon.

O, als dat Licht opgaat, krijgt God de eer. Dan valt de dienaar weg. Dan valt de heraut weg. Dan valt de wegbereider weg. Dan gaat het er niet om welke dominee die preek uitspreekt,

of hoe die dominee is. Nee, dan gaat het over het Woord van God dat kracht doet in uw ziel.

Ambtsdragers, wat is onze taak? Spreken van het Licht. Ja, daarvan spreken dag en nacht. De Heere geve het uit genade.

Amen.